REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
Gundulićeva 27
Split

Poslovni broj: P-4724/2023-20

U I ME R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
i
R J E Š E N J E

Općinski sud u Splitu, po sutkinji ovog suda Sanji Bikić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Veselke Lakić, OIB:36884089487, Naselje Bruna Bušića 5, Uble, Lastovo, zastupane po punomoćniku Zoranu Zoviću, odvjetniku u Splitu, Gundulićeva 20, protiv tuženika OTP banka d.d., OIB:52508873833, Domovinskog rata 61, Split, zastupanog po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Anić i Anić d.o.o. u Splitu, Lovretska 14, radi utvrđenja i isplate, nakon provedene glavne i javne rasprave zaključene 24.rujna 2026. u prisutnosti tužiteljice osobno, punomoćnika tužiteljice Zorana Zovića, odvjetnika u Splitu, i punomoćnika tuženika Dražena Čuljka, odvjetnika u OD Anić i Anić d.o.o., na ročištu za objavu i uručenje presude 2.studenoga 2026.,

p r e s u d i o j e:

I. Odbija se u cijelosti kao neosnovan tužbeni zahtjev tužiteljice, koji glasi:

„1. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d.. OIB: 23057039320 u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe iz osnova razlike između ugovorene kamatne stope, te obračunane i naplaćene kamatne stope po Ugovoru o kreditu broj 46424/07 zaključno s danom 04. travnja 2016. isplatiti tužiteljici Veselki Lakić, OIB: 36884089487, iznos od 2.332,66 eura, sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 04. travnja 2016. po stopi koja je propisana odredbom članka 12/a Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi primjenom uvećanja referentne stope za 8 postotnih poena s tim da je referentna stopa do 31.srpnja 2015. jednaka prosječnoj kamatnoj stopi na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima koja je izračunana za referentno razdoblje koje je prethodilo tekućem polugodištu umanjenoj za jedan postotni poena, a od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne

stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena.

2. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d.. OIB 23057039320, u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe iz osnova razlike između protuvrijednosti CHF u kunama na dan 27. ožujka 2007., te zatim obračunane i naplaćene tečajne razlike primjenom valutne klauzule u CHF po Ugovoru o kreditu broj 46424/07 zaključno s danom 04. travnja 2016., isplatiti tužiteljici Veselki Lakić, OIB: 36884089487 iznos od 13.665,26 eura sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 04. travnja 2016. po stopi koja je propisana odredbom članka 12/a Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi primjenom uvećanja referentne stope za 8 postotnih poena s tim da je referentna stopa do 31. srpnja 2015. jednaka prosječnoj kamatnoj stopi na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima koja je izračunana za referentno razdoblje koje je prethodilo tekućem polugodištu umanjenoj za jedan postotni poen, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena.

3. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d.. OIB 23057039320, u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe naknaditi tužiteljici Veselki Lakić, OIB: 3688408948 troškove ovog parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena koja na taj iznos teče počev od donošenja prvostupanjske presude pa do isplate.“

II. Utvrđuje se da ne postoji tražbina tuženika prema tužiteljici u iznosu od 7.416,02 EUR, sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 11.srpnja 2018. do isplate, istaknuta radi prebijanja.

i

r i j e š i o j e :

I. Utvrđuje se da je tužiteljica djelomično povukla tužbu u dijelu koji glasi:

„Dužan je tuženik OTP banka d.d.. OIB 23057039320 uzdržati se od povećavanja kamatne stope po Ugovoru o kreditu broj 46424/07 koji je sklopio s tužiteljicom Veselkom Lakić, OIB: 36884089487, po stopi od 6,89 % godišnje.“

II. Nalaže se tužiteljici u roku od 15 dana naknaditi tuženiku parnični trošak ovog postupka u iznosu od 2.625,00 EUR (slovima: dvije tisuće šest stotina dvadeset pet eura), sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 2.studenoga 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope (koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

Obrazloženje

1. U tužbi zaprimljenoj kod ovog suda 11.lipnja 2019. navodi se da su tužiteljica i tuženik dana 27. ožujka 2007. sklopili Ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva broj: 46424/07, na iznos od 113.33,00 CHF (švicarskih franaka) s redovnom kamatnom stopom, koja je na dan sklapanja ugovora iznosila 5,20%. Tužiteljica se kao korisnik ovog kredita u svemu pridržavala ugovorenih obveza, dok je tuženik jednostrano povećavao kamatnu stopu počevši od 16. siječnja 2009. Tuženik je povrijedio interese i prava tužiteljice kao korisnika kredita zaključujući ugovor na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Ovakvo tuženikovo postupanje sankcionirano je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 04. srpnja 2013., u predmetu po tužbi radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, koja je potvrđena presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske u Zagrebu broj Pž-7129/2013 od 13. lipnja 2014. i Pž-6632/2017 od 14. lipnja 2018. lako je opisano tuženikovo postupanje u očiglednoj suprotnosti sa citiranim presudama, tuženik nije tužiteljici ponudio niti priznao ili isplatio razliku više obračunane kamate odnosno tečajnu razliku nastalu uslijed primjene valutne klauzule u švicarskim francima. Tužiteljica procjenjuje da uslijed jednostranog povećanja kamatne stope više platila tuženiku iznos od 10.000,00 CHF protuvrijednosti u kunama od početka otplate kredita do zaključno 04. travnja 2016. (dan izvršene konverzije glavnice iz CHF u EUR), dok je sa osnova tečajnih razlika uslijed primjene valutne klauzule od početka otplate kredita do 04. travnja 2016. tužiteljica pretplatila tuženiku iznos od 30.000,00 CHF.

1.1.Slijedom navedenoga, tužiteljica tužbenim zahtjevom traži da sud donese presudu kojom će:

-pod točkom I. naložiti tuženiku da isplati tužiteljici iznos od 10.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB na dan isplate sa zateznom kamatom koja teče od 04. travnja 2016., na ime pretplaćene kamatne stope,

-pod točkom II. naložiti tuženiku da se suzdrži od povećavanja kamatne stope po predmetnom ugovoru o kreditu,

-pod točkom III. naložiti tuženiku da isplati tužiteljici iznos od 30.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB na dan isplate sa zateznom kamatom koja teče od 04. travnja 2016., na ime pretplate po osnovi valutne klauzule,

-pod točkom IV. naložiti tuženiku da naknadi tužiteljici parnični trošak sa zateznom kamatom od presuđenja do isplate.

1.2. Nakon provedenog financijskog vještačenja, tužiteljica je podneskom od 19.ožujka 2026. konačno uredila tužbeni zahtjev na način da:

-pod točkom I. potražuje od tuženika isplatu iznosa od 2.332,66 eura na ime pretplate po osnovi promjenjive kamatne stope zaključno s danom 04. travnja 2016. sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 04. travnja 2016. do isplate,

-pod točkom II. potražuje od tuženika isplatu iznosa od 13.665,26 eura na ime pretplate po osnovi valutne klauzule, zaključno s danom 4.travnja 2016., sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 04. travnja 2016. do isplate,

-pod točkom III. potražuje od tuženika naknadu parničnog troška sa zateznom kamatom od presuđenja do isplate.

1.3. Podneskom od 19.ožujka 2026. tužiteljica je djelomično povukla tužbu u dijelu kojim je zahtijevala da se tuženik suzdrži od povećavanja kamatne stope po predmetnom ugovoru o kreditu.

2. Rješenjem od 22.prosinca 2020. određen je prekid postupka u ovoj pravnoj stvari do odlučivanja o zahtjevu koji je Vrhovni sud Republike Hrvatske podnio Sudu Europske unije, o tumačenju Direktive 93/13, a koji je nastavljen rješenjem od 22.kolovoza 2023.

3. U odgovoru na tužbu, tuženik se u cijelosti usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu kao neosnovanom, istaknuo je prigovor zastare i osporio vezanost ovog suda presudama Trgovačkog suda u Zagrebu donesenih povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača „Potrošač“. Tuženik navodi da je prije podnošenja tužbe tužiteljica pristala na konverziju predmetnog kredita u kredit s valutnom klauzulom u EUR na način da je s tuženikom sklopila Dodatak Ugovoru o kreditu, a kojim je došlo i do izmjene valutne klauzule i kamatne stope. Prilikom konverzije tužiteljici je priznata pretplata u iznosu od 7.416,02 EUR, koja je sporazumom stranaka iskorištena za namirenje budućih anuiteta. Time je i otpala eventualna ništenost pojedinih odredbi ugovora o kreditu, pod uvjetom da je i postojala, tako da tužitelj nema pravnog interesa za pokretanjem ovog postupka. Nadalje, tuženik se poziva se na utvrđenja iz postupka Gos-1/2019, kao i na brojne odluke županijskih sudova u RH i Europskog suda. Tuženik ističe prigovor radi prebijanja svoje tražbine, po osnovu utvrđene i iskorištene pretplate u

ukupnom iznosu od 7.416,02 EUR, sa zateznom kamatom od 11.srpnja 2018. do isplate.

4. Tijekom postupka sud je izveo dokaz pregledom Ugovora o kreditu broj 46424/07 sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva od 27. ožujka 2007., solemniziranog od strane javnog bilježnika Ivne Kaliman iz Korčule pod brojem Ov-1177/2007 dana 3. travnja 2007., obavijesti prednika tuženika o promjeni kamatne stope od 16. siječnja 2009., 15. prosinca 2009. i 7. siječnja 2011., prvog otplatnog plana, Dodatka broj 1. Ugovoru o kreditu broj 46427/07 od 31. ožujka 2016., solemniziranog od strane javnog bilježnika Dalibora Pavlovića iz Splita pod brojem Ov-1081/2016 dana 31. ožujka 2016., novog otplatnog plana, Izvatka iz zemljišne knjige Z.U. 220, poduložak 10, K.O. Lastovo od 29. ožujka 2016., ponude tuženika za konverziju kredita, sporazuma o korištenju pretplate i prometa po računu kredita-korištenja pretplate, financijskim vještačenjem po sudskom vještaku za financije Ines Lozić, dopunskim vještačenjem po vještaku za financije Ines Lozić, te saslušanjem tužiteljice.

5. Tužbeni zahtjev tužiteljice nije osnovan.

6. Predmet spora je zahtjev tužiteljice prema tuženiku za isplatom iznosa koji je pretplatila na temelju ništetnih odredbi ugovora o kreditu u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu sa zateznim kamatama koje na pretplaćene iznose teku od 04. travnja 2016.

7. Tuženik se usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu ističući da su parnične stranke sklopile Dodatak ugovoru o kreditu, kojim je predmetni kredit konvertiran u eurski, zbog čega tužiteljica nema pravni interes ni pravne osnove za podnošenje ove tužbe.

8. Između parničnih stranaka nije sporno:

-da su tužiteljica kao korisnik kredita i prednik tuženika Socijete generale-Splitska banka d.d. kao kreditor (nadalje: tuženik) sklopili dana 27.ožujka 2007. Ugovor o kreditu broj: 46424/07 sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva od 27. ožujka 2007., solemniziran od strane javnog bilježnika Ivne Kaliman iz Korčule pod brojem Ov-1177/2007 dana 3. travnja 2007.,

- da je citiranim ugovorom tuženik- banka odobrila tužiteljici kao korisniku iznos kredita od 113.330,00 CHF isplaćen u kunskoj protuvrijednosti prema prodajnom deviznom tečaju tuženika vrijedećem za CHF na dan korištenja kredita (čl.2.),

-da se radi o namjenskom kreditu za kupnju nekretnine (čl.3.),

-da se tužiteljica obvezala na otplatu kredita u 216 mjesečnih obroka (čl.4.), da mjesečni anuitet iznosi 813,70 CHF (osim jednog anuiteta u iznosu od 811,60 CHF), te da se sva plaćanja obveza zasnovanih na ugovoru, uključujući kamate i mjesečne anuitete, izvršavaju u kunskoj protuvrijednosti po prodajnom deviznom tečaju prema tečajnoj listi tuženika na dan dospijeća (čl.10. Ugovora),

-da je u čl.5. i 11. ugovora određeno da je kamatna stopa promjenjiva, da iznosi 5,20 %, promjena koje stope se utvrđuje odlukom tuženika kao kreditora,

-da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak (CHF), i da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa,

-da je od sklapanja predmetnog ugovora o kreditu pa nadalje dolazilo do promjene u tečaju valute CHF, kao i do promjene kamatne stope,

- da su stranke na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, koji je stupio na snagu 30. rujna 2015., zaključili Dodatak/Aneks ugovora o kreditu dana 31.ožujka 2016., tako da je izvršena konverzija kredita u kredit s valutnom klauzulom u EUR sa stanjem na dan 30. rujna 2015.

9. Međutim, sporna je osnova i visina postavljenog tužbenog zahtjeva, osnovanost prigovora zastare potraživanja tužitelja, kao i osnovanost prigovora radi prijeboja.

10. S obzirom na razdoblje obuhvaćeno u ovoj parnici (ugovor je zaključen 27.ožujka 2007.), a za ocjenu valjanosti ovdje spornih ugovornih odredbi mjerodavan je Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03, nadalje: ZZP/03) za razdoblje do 6. kolovoza 2007., te Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine 79/07, 125/07, 75/07, 75/09, 79/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13, nadalje ZZP/07.).

11. Prema odredbi članka 81. st. 1. ZZP/03 ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema odredbi članka 84. ZZP/03 nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, s tim da je ta odredba identična i odredbi iz čl. 99. ZZP/07, što bi posljedično značilo da su nepoštene one odredbe ugovora koje su nejasne, koje nisu lako razumljive i koje nisu uočljive. Odredbom članka 87. st. 1. ZZP/03 proizlazi da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

12. Prema odredbi članka 96. st. 1. ZZP/07 ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu potrošača, dok odredba stavka 2. tog članka propisuje da se smatra da se o pojedinoj odredbi ugovora nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Prema odredbi članka 99. ZZP/07 nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, što bi posljedično značilo da su nepoštene one odredbe ugovora koje su nejasne, koje nisu lako razumljive i koje nisu uočljive.

13. Citirane odredbe ZZP-a se temelje na Direktivi Vijeća 93/13/ EEZ od 5. travnja 1993. godine o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (Službeni list EZ 1993. L 95/29, dalje Direktiva 93/13). Tako se prema Direktivi 93/13 (čl. 3. st. 2.) smatra da odredba nije individualno stipulirana ako ju je unaprijed formulirao trgovac i ako potrošač nije mogao utjecati na njen sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranih standardnih ugovora ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj odredbi individualno pregovaralo, teret dokaza je na njemu, a koje pravilo se u svjetlu ostalih

odredbi i cilja Direktive 93/13 tumači restriktivno na način da se, čak ako je potrošač i mogao pregovarati o sadržaju određene odredbe, ali stvarno nije na njen sadržaj utjecao, tj. nije ga promijenio, ugovorna odredba se smatra jednostrano određenom.

14. Prema Presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. godine u predmetu broj C-26/13 navodi se da članak 4. stavak 2. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva.

15. Nadalje, treba istaknuti da je člankom 4. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/2023, nadalje: ZOO) propisano da su u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja. Načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da su sudionici obveznih odnosa dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obje ugovorne strane, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Konkretno, kao mjerilo ponašanja procjenjuje se kako bi se ponašao prosječan čovjek ili prosječan potrošač s jedne strane, odnosno uredan i savjestan gospodarstvenik ili dobar domaćin s druge strane.

16. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača između ostalog je u odnosu na ovdje tuženika utvrđeno kako je u razdoblju od 1.lipnja 2004. do 31.prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača kao korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što pak je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača u razdoblju od 1.lipnja 2004. do 6.kolovoza 2007., protivno čl. 81., 82. i 90. (Narodne novine, broj: 96/03), a od 7.kolovoza 2007. do 31.prosinca 2008., protivno odredbama istog Zakona (Narode novine, broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i čl. 96. i 97. Zakona, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te u razdoblju od 10.rujna 2003. do 31.prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, te koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije sa korisnicima kreditnih usluga pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača.

17. Presudom Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., presuda je potvrđena u odnosu na ovdje tuženika u dijelu u kojem je utvrđeno da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što je u potrošačkim

ugovorima o kreditima koristi nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja je ništetna. Presudom istog suda broj Pž-6632/17-10 od 14.lipnja 2018. utvrđeno je kako je ovdje tuženik kao trećetuženik u razdoblju od 01.studenoga 2004. do 31.prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja predmetnih ugovora sedmotuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time sedmotuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03.) u razdoblju od 01.studenoga 2004. do 06.kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.kolovoza 2007. do 31.prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07., 12/05., 75/09., 79/09., 89/09., 133/09.) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je u razdoblju od 10.rujna 2003. do 31.prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom sedmotuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora sedmotuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku sedmotuženika.

18. U odnosu na tvrdnju tuženika da se navedene presude ne mogu primjenjivati i na tužiteljicu, odgovoriti je kako se prema odredbi čl. 502.c ZPP-a fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom slučaju sud je vezan uz utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na nj pozvati, a upravo se na ta utvrđenja tužiteljica i poziva u tužbi.

19. I odredbom čl. 118. ZZP/14 određeno je kako odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača iz čl.106. stavka 1. u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz 106. stavak 1. tog Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

20. Dosljedno, polazeći od naprijed citiranih odredbi ZPP-a i ZZP-a, te imajući na umu da su sporne odredbe 2., 5., 10. i 11. Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli sadržajno izražene na identičan način kao i one koje su pravomoćnim presudama Trgovačkog suda u Zagrebu utvrđene ništetnim, ovaj sud nije bio dužan provoditi nikakve dokaze u pravcu da se o utvrđenim ništetnim

odredbama Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, da li su one jasne, teško razumljive i/ili teško uočljive i da li te odredbe suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i neovisno o tome što se u postupcima kolektivne zaštite pravna zaštita pruža na općenitoj i apstraktnoj razini.

21. Naime, odredbe o promjeni kamatne stope i valutnoj klauzuli odlučujuće su ugovorne odredbe, a u konkretnom slučaju ovisne su isključivo o odluci jednog ugovaratelja i to tuženika, bez istovremeno jasno određenih uvjeta promjenjivosti i referentne stope za koju se veže promjena čime takve odredbe uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice što dovodi do toga, da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, a dužnik svaku promjenu ne može predvidjeti niti provjeriti. To stoga jer razlozi za promjenljivost kamatne stope nisu razvidni potrošaču prilikom sklapanja ugovora niti mu omogućuju da provjeri opravdanosti razloga za promjenu kamatne stope tijekom razdoblja trajanja kredita. Ugovorna kamata kao naknada koju se korisnik kredita obvezuje platiti za korištenje iznosa novčanih sredstava odobrenih mu na određeno vremensko razdoblje od strane banke, uz njegovu obvezu vraćanja iskorištenog iznosa novca, mora biti određena, odnosno odrediva. Dakle, radi se o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka na štetu tužiteljice jer su predmet i cijena bitni sastojci Ugovora, a putem označene ugovorne odredbe tuženik je onemogućio utjecaj druge ugovorne strane na visinu kamate što je suprotno odredbi čl. 26. ZOO-a koja propisuje da je Ugovor sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima Ugovora.

22. Čak i izvršenjem Ugovora o kreditu ne može nestati uzrok ništetnosti spornih ugovornih odredbi o valuti CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi, jer su navedene odredbe bile ništetne i nepoštene već od dana sklapanja Ugovora o kreditu, dakle ex tunc pa time nisu ni mogle postati naknadno valjane ispunjenjem ugovora. U tom pogledu člankom 326. st. 1. ZOO-a predviđeno je da ništetan ugovor ne postaje valjan kad uzrok ništetnosti naknadno nestane, a sukladno članku 326. st. 2. ZOO-a ništetnost se ne može isticati samo ako su kumulativno ispunjene sljedeće pretpostavke: da je ugovor u cijelosti ispunjen, a uzrok ništetnosti je bila zabrana manjeg značaja. Budući da je u predmetnom slučaju tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača zajamčene Direktivom 93/13 EEZ i Zakonom o zaštiti potrošača, što je rezultiralo neravnotežom u pravima i obvezama ugovornih strana u ugovorima o potrošačkom kreditiranju na štetu potrošača, sasvim je jasno da u ovom slučaju nema govora o tome da bi uzrok ništetnosti spornih ugovornih odredbi bila zabrana manjeg značaja, pa je jasno da nisu ispunjene pretpostavke iz članka 326. stavak 2. ZOO-a.

23. Neosnovano tuženik navodi da zbog toga što je s tužiteljicom sklopio konverziju sukladno odredbama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 102/2015, nadalje:ZID ZPK), tužiteljica više nema pravni interes zahtijevati utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamati, niti zahtijevati isplatu stečenog bez osnove po ništetnim odredbama Ugovora o kreditu, jer je i Vrhovni sud RH u odluci broj Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. izrazio shvaćanje da sama činjenica da su stranke sklopile Sporazum o konverziji kojim su odredbe osnovnog ugovora izmijenjene u pogledu valutne klauzule, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita, te je postignut sporazum o

raspolaganju pretplatom, ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne. U istoj odluci jasno je navedeno da korisnik kredita ima pravni interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga eventualno ostvarivao svoja prava za koja smatra da mu pripadaju.

24. Naime, konverzija kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR sklapanjem Dodatka ugovora izvršena je temeljem ZIDZOPK-a, a radi se o aktu kojim se temelju zakona nalaže bankama izmjena odredbi iz osnovnog ugovora te eventualno do dana sklopljenih dodataka i to valute kredita, kamatne stope i iznos preostale neotplaćene glavnice kredita se postiže sporazum iz čl.19.c t.6. ZIDZOPK, na način kako to nalaže zakon. Stoga tzv. konverzija odnosno potpisivanje dodatka ugovora o kreditu između stranaka nije od značaja za ovdje postavljeni tužbeni zahtjev, budući da se niti odredbama ZIDZOPK-a, a niti navedenim dodacima ugovora, izrijekom ne spominje način rješavanja ugovornih odredbi kojima se u ugovorima o kreditu s valutom u CHF ugovarala obaveza isplate u protuvrijednosti CHF na dan isplate, a koja ništetnost je nastupila zbog činjenice da su banke bez prethodnog pregovaranja s korisnicima kredita same nepošteno mijenjale visinu anuiteta prema odlukama banke. Svrha navedenog ZIDZOPK je bila da se položaj korisnika kredita u valuti CHF kao potrošača izjednači s položajem u kojem bi bili da su koristili kredit denominiran u valuti EUR. Dodacima ugovora o kreditu uređuje se pitanje određivanja kamatne stope nakon sklapanja istih, odnosno njima se ne rješava pitanje preplaćenih kamata u kreditima u valuti u CHF kroz utuženo razdoblje do koje preplate je došlo zbog nepoštenog postupanja banaka koje je utvrđeno ništetnim (ŽS u Rijeci, posl.br.Gž-42/2024 od 16.travnja 2024.).

25. Na temelju svih naprijed navedenih utvrđenja, sud je zaključio da dio odredbi čl. 2., 5., 10. i 11. predmetnog ugovora o kreditu, koje se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu nije razumljiv, protivan je načelu savjesnosti i poštenja, te je kao takav ništetan.

26. U odnosu na prigovor zastare, odgovoriti je kako je zastarni rok po stjecanju bez osnove 5 godina. Članak 215. st. 1. ZOO-a propisuje da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano, dok čl. 241. ZOO-a propisuje da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim organom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine.

26.1. Člankom 245. st. 1. ZOO-a propisuje da nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru, a st. 3. istoga članka da kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu, ili isticanjem prijeboja tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način.

26.2. Naime, prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske u pogledu početka tijeka zastare individualnih restitucijskih zahtjeva potrošača izraženog u odluci pod brojem Rev-2245/17-2 od 20. ožujka 2018., pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača prekinut je tijek zastare

na temelju odredbe čl. 241. ZOO-a, pa zastara individualnih restitucijskih zahtjeva potrošača počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Tužba za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača podnesena je 4. travnja 2012. u predmetu Trgovačkog suda u Zagrebu, broj P-1401/2012. Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., u dijelu kojim je i u odnosu na tuženika utvrđena ništetnost ugovorne odredbe koja se odnosi na ugovaranje promjenjive kamatne stope sukladno jednostranoj odluci banke, postala je pravomoćna 13. lipnja 2014., dok je u odnosu na ništetnost valutne klauzule postala pravomoćna 14. lipnja 2018., pa je i rok zastare tražbine po osnovi preplaćene kamate ponovno počeo teći od 13. lipnja 2014., dok je po osnovi preplaćene glavnice uslijed tečajnih promjena ponovno počeo teći od 14. lipnja 2018.

26.3. Dakle, kako je predmetna tužba podnesena 11.lipnja 2019. znači da računajući od 13. lipnja 2014., odnosno 14. lipnja 2018. pa do njezina podnošenja nije protekao opći rok zastare iz čl. 225. ZOO-a, uslijed čega se istaknuti prigovor ima smatrati u cijelosti neosnovanim.

27. Nadalje, sud je omogućio tuženiku dokazivanje da je u konkretnom slučaju tužitelju kao potrošaču u postupku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu dao odgovarajuće obavijesti o spornim odredbama, imajući na umu odluku Ustavnog suda U-III/5458/2021 od 30.lipnja 2022. prema kojoj bi odbijanje dokaznih prijedloga radi saslušanja zaposlenika banke koji su sudjelovali u obradi kredita predstavljalo povredu načela jednakosti oružja. Međutim, tuženik na okolnost nije predložio izvođene nikakvih dokaza.

28. Izveden je dokaz saslušanjem tužiteljice, koja u svom iskazu navodi da je predmetni ugovor o kreditu sklopila radi rješavanja stambenog pitanja, odnosno kupnje stana. Kupnju stana realizirala je nakon isplate iznosa kredita. Prethodno je bila klijent prednika tuženika Splitske banke d.d., imala je otvoren račun, a na otoku Lastovu u to vrijeme nije bilo druge banke, tako da se nije mogla raspitivati kod drugih banaka o uvjetima kredita. Ne sjeća se da li joj je tuženik ponudio još neki drugi kredit, osim ovog u valuti CHF. Prije sklapanja ugovora nitko je strane od zaposlenika tuženika nije upozoravao i objašnjavao da postoje rizici sklapanja ugovora u valuti CHF, kao i u stranoj valuti, niti joj je itko davao ikakva objašnjena i upute o tome kako će se i na koji način mijenjati kamata, i o kojim će to parametrima ovisiti. Tekst ugovora sastavio je tuženik, ne sjeća se da li je isti pročitala, odnijela je ugovor na ovjeru kod javnog bilježnika, koji je pročitao tekst ugovora o kreditu, ali nije davao nikakva tumačenja. S tuženikom se nije moglo pregovarati o pojedinim odredbama ugovora, već se moglo ponudu prihvatiti ili ne prihvatiti. Smatrala je tada da je valuta CHF stabilna valuta, te su joj ponuđeni uvjeti tada odgovarali. U vrijeme zaključenja predmetnog ugovora nije bila obrtnik niti vlasnik trgovačkog društva ili udjela u tom društvu, već osoba u radnom odnosu zaposlena u prosvjeti. U kupljenom stanu stanuje i danas, u njenom je vlasništvu, te od trenutka kupnje do danas nije iznajmljivala kupljeni stan. Mjesečna rata početno je iznosila oko 3.400,00 kn/ 451,26 EUR, da bi došla do iznosa od skoro 6.000,00 kn/796,34 EUR. Za to vrijeme nije od banke primila nikakvu obavijest zbog čega rata raste, a kada se raspitivala rečeno joj je kako je to zbog rasta kamate. Tuženik se javio tužiteljici radi konverzije, sastavio je obračun i tekst Dodatka ugovoru, koji je tužiteljica pročitala, kao i javni bilježnik kod kojeg je ovjerila Dodatak ugovoru, uz napomenu da je tuženik snosio trošak ovjere. Od konverzije je očekivala da će joj se vratiti više plaćeno, zbog

plaćanja povećanih rata, što se nije dogodilo, iako se smanjila mjesečna rata kredita, ali ne na iznos početno ugovorene rate, što je tužiteljica očekivala. Tuženik joj je u konverziji priznao pretplatu, ali je istu uračunao na način da je smanjio buduće rate kredita.

29. U odnosu na status tužiteljice kao potrošača, kojem je tuženik prigovarao, treba navesti da je prema članku 3. stavak 1. točke 1. ZZP-a/03 potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. U ovom slučaju namjena kredita je kupnja stana za stanovanje tužiteljice, kako to tužiteljica navodi u svom iskazu. Tuženik nije za suprotni zaključak pružio nijedan dokaz, niti postoje okolnosti koje bi upućivale na zaključak da je tužiteljica ugovor sklopila u svrhe koje su namijenjene njenom zanimanju, poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, niti da bi u takve svrhe utrošila novčana sredstva isplaćena na temelju ugovora o kreditu.

30. Tuženik osporava pravo tužiteljici na obeštećenje zbog činjenice da je pristala na sklapanje Dodatka ugovora kojim je izvršena konverzija kredita, pozivom na odluku Vrhovnog suda RH broj Gos-1/2019-36 od 4. ožujka 2020., što je u cijelosti neutemeljeno. To stoga što navedena odluka nema nikakve veze, niti je donesena u svezi navedenog spornog pitanja, jer je u tom predmetu VSRH postavljeno pitanje: "Je li sporazum o konverziji sklopljen na osnovi ZID ZPK/15 nepostojeći ili ništetan u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli?", i na to pitanje dan je odgovor koji glasi: „Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi ZID ZPK/15 ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli“. Dakle, u navedenoj odluci VSRH se uopće nije bavio pitanjem spornim u ovom predmetu (da li sklapanje Dodatka ugovora o kreditu utječe na pravo korisnika kredita na potpuno obeštećenje zbog ništetnih odredbi osnovnog ugovora), niti je u toj odluci VSRH izrazio kategoričan stav o tome da je pravno shvaćanje Suda EU izraženo u odluci u predmetu C-118/17 apsolutno neprimjenjivo u predmetnom slučaju obeštećenja potrošača koji je pristao na konverziju.

31. Što se tiče visine zahtjeva, ista je utemeljena na saznanjima do kojih je sud došao provedenim vještačenjem po sudskoj vještakinji financijske Ines Lozić, i dopunom nalaza i mišljenja, kojeg sud prihvaća kao objektivan, stručan, jasan, potpun i bez proturječnosti, te utemeljen na mjerodavnim ispravama i primjeni pravilne metodologije obračuna.

32. U nalazu i mišljenju sudska vještakinja za financije Ines Lozić daje izračune pod pretpostavkom da se tijekom otplate kredita vezanog uz valutu CHF u razdoblju otplate do dana izračuna konverzije nije mogla mijenjati kamatna stopa i tečaj. Vještakinja zaključuje da ukupan iznos preplate, uzevši u obzir rast anuiteta zbog rasta kamatne stope te rast tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, u razdoblju otplate do dana provođenja konverzije kredita iznosi 15.997,92 EUR, od kojeg iznosa je tužiteljica preplatila na ime promjene kamatne stope iznos od 2.332,66 EUR, a zbog rasta tečaja iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita pretplatila je iznos od 13.665,26 EUR.

32.1. Ukupno je manje plaćen iznos od 1.613,04 EUR, od kojeg iznosa je zbog pada kamatne stope manje plaćen iznos od 1.526,48 EUR, a zbog pada tečaja za otplatu ispod tečaja na dan isplate kredita iznos od 86,56 EUR. Slijedom navedenog, sveukupan iznos koji je više plaćen (zbroj više i manje plaćenog) za vrijeme otplate kredita, slijedom promjene kamatne stope i tečaja na više i niže u odnosu na početni tečaj CHF koji je vrijedio na dan isplate kredita, iznosi 14.384,88 EUR i to više plaćenog zbog promjene kamatne stope u iznosu od ukupno 806,18 EUR, i više plaćenog zbog rada tečaja u iznosu od 13.578,70 EUR.

32.2. Glavnica po kreditu u CHF, temeljem inicijalnog otplatnog plana, uzevši u obzir početnu kamatnu stopu i tečaj koje je vrijedio na dan isplate kredita bi na dan 04.travnja 2016. iznosila 321.009,53 kn, dok je konverzijom utvrđena nedospjela glavnica u iznosu 344.030,78 kn. Slijedom navedenog, razlika u iznosu nedospjele glavnice po konverziji u odnosu na glavnicu temeljem početnog otplatnog plana i tečaja iznosi 3.055,44 EUR.

32.3. Konverzijom i preplatom koju je tuženik priznao tužiteljici po konverziji nije došlo do obeštećenja jer je iznos preplate koju je tuženik priznao po konverziji niži od iznosa preplata koje proizlaze iz razlike posljedično na promjenu kamatne stope i tečaja CHF. Prilikom obračuna konverzije tuženik je uzeo u obzir sve uplate tužiteljice, te je postupao u skladu s Zakonom o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju čl.19. c. Aneksom Ugovor o kreditu, kojim je provedena konverzija utvrđena je preplata tužiteljice na dan 30.rujna 2015. u iznosu 7.321,28 EUR.

32.4. Ukoliko bi se ukupan iznos pretplate prema obračunu vještakinje umanjio za preplatu priznatu tužiteljici prilikom konverzije, tada bi preostali iznos prethodno utvrđene preplate u odnosu na promjenu kamatne stope i tečaja iznosio 8.676,64 EUR.

32.5. Zatezne kamate na preplaćene mjesečne iznose, po osnovu rasta kamatne stope i rasta tečaja za otplatu iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita, obračunate do dana provođenja konverzije ukupno iznose 5.852,11 EUR.

32.6. Primjenom čl. 171. ZOO-a, preostali iznos preplate priznate po konverziji nakon umanjenja sa iznosom zateznih kamata obračunatih na svaki preplaćeni anuitet do dana provođenja konverzije iznosi 1.469,17 EUR. Nadalje, pod pretpostavkom da bi se tako utvrđenim preostalim iznosom preplate priznate po konverziji umanjivala razlika u priznatoj glavnici po konverziji u odnosu na glavnicu koja bi bila po početnom otplatnom planu i primjenom tečaja za isplatu, tada bi nakon prebijanja preostao iznos razlike u glavnici od 1.586,27 EUR.

33. U pisanoj dopuni nalaza i mišljenja sudska vještakinja Ines Lozić dostavila je izračun zatezne kamate na pretplaćene iznose u razdoblju od dana plaćanja do 30.rujna 2015. Zatezne kamate na ukupno preplaćene iznose zbog porasta kamatne stope i promjene tečaja iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita, obračunate za razdoblje do dana izračuna konverzije kredita iznose 5.212,49 EUR.

34. S obzirom da je kao prethodno pitanje utvrđeno da su djelomično ništetne odredbe predmetnog govora o kreditu u pogledu valutne klauzule i promjenjive

kamatne stope, to tužiteljici pripada pravo na povrat preplaćenih iznosa zbog navedenih ništetnih odredbi ukoliko nije u cijelosti obeštećena izvršenom konverzijom.

35. Međutim, u pogledu opsega obeštećenja koji bi pripadao potrošačima koji su konvertirali svoje kredite sudska praksa je bila različita, uključujući i sam Vrhovni sud Republike Hrvatske. U međuvremenu je VSRH u predmetu posl.br.Rev-457/2025 održao sjednicu proširenog vijeća 27.svibnja 2026. na kojoj je donio odluku u kojoj zaključuje: "Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji.".

36. Time je VSRH prihvatio utvrđenja i pravna stajališta tog istog iz odluke posl.br.Rev-586/2019-14 od 21.prosinca 2022., prema kojoj ZID ZPK/15, iako vrlo detaljno regulira načelo konverzije, način izračuna, kao i učinke konverzije kredita, izrijekom ne regulira materijalnopravni učinak ništetnosti ugovorne odredbe propisan člankom 1111. stavkom 1. ZOO-a u vezi s člankom 1115. ZOO-a, kojim je propisan opseg vraćanja stečenog bez osnove na način da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Dakle, ovim specijalnim propisom ništa nije određeno u pogledu zateznih kamata po osnovi odredbe članka 1111. ZOO-a. Prema tome na strani tuženika kao banke i nadalje je preostala obveza plaćanja nepodmirenih pripadajućih zateznih kamata na pojedinačne iznose obračunate od dana dospijeća svakog pojedinog iznosa do dana prestanka obveze (izvršenom konverzijom), a koja obveza proizlazi iz odredbe članka 1115. ZOO-a.

37. Naprijed navedene zaključke i pravna shvaćanja VSRH zauzeta na proširenoj sjednici tog suda u predmetu Rev-457/2025 prihvaća i ovaj sud. Slijedom navedenoga, tužiteljici pripada pravo na isplatu zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji.

38. ZID ZPK/15 određuje koje troškove konverzije snose potrošači, pa tako u članku 19.e izrijekom navodi da oni snose: razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz članka 19.c stavka 1. točke 1. ovoga Zakona; iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova iz članka 19.c stavka 1. točke 4. ovoga Zakona; iznos kamate i tečajnih razlika na ime preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. ovoga Zakona.

39. Uzimajući u obzir citirane odredbe ZID ZPK/15, ZOO-a i pravno shvaćanje VSRH doneseno na proširenoj sjednici održanoj 27.svibnja 2026., ovaj sud smatra da je u cijelosti neosnovan zahtjev tužiteljice za isplatom iznosa od 2.332,66 eura na ime pretplaćenih iznosa po osnovi ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i isplatom iznosa od 13.665,26 EUR, oba iznosa sa zateznim kamatama koje teku od 4.travnja 2016. do isplate. Ovo iz razloga što je izričitom zakonskom odredbom 19.c stavka 1. točke 5. ZID ZPK/15 propisano da potrošač prilikom konverzije snosi iznos kamate i tečajnih razlika na ime preplate, pa je tužbeni zahtjev u cijelosti odbijen kao neosnovan i odlučeno je kao u izreci ove presude pod točkom I./1., 2. i 3.

40. Tužiteljica nije sukladno čl. 1111. ZOO-a postavila zahtjev kojim potražuje zatezne kamate na pojedinačne iznose pretplate, koje teku od dana plaćanja svakog pojedinog iznosa do 30.rujna 2015., a koje prema nalazu i mišljenju vještakinje za financije Ines Lozić, po osnovi valutne klauzule i promjenjive kamatne stope obračunate do 30.rujna 2015. ukupno iznose 5.212,49 EUR.

41. Naime, tužiteljica na pretplaćene iznose potražuje zateznu kamatu od 4.travnja 2016., odnosno nakon razdoblja za koje je utvrđeno da bi joj kamata pripadala, dok zatezne kamate kako je navedeno pod točkom 40. tužiteljica ne potražuje ni kao dio glavnog tužbenog zahtjeva niti kao eventualno podredni zahtjev. Iako je nedvojbeno utvrđeno da bi tužiteljica imala pravo na isplatu iznosa od 5.212,49 EUR, sud odlučuje isključivo u granicama postavljenog tužbenog zahtjeva sukladno čl.2.st.1. ZPP-a. Stoga se radi isključivo o propustu tužiteljice što tužbenim zahtjevom nije obuhvatila i potraživanje zateznih kamata na pretplaćene iznose, od dana plaćanja do 30.rujna 2015.

42. Tuženik je u odgovoru na tužbu pravovremeno, dakle prije zaključenja prethodnog postupka, istaknuo prigovor radi prijeboja svoje tražbine u iznosu od 7.416,02 EUR, koji iznos je tužiteljici priznat kao pretplata prilikom konverzije predmetnog ugovora o kreditu.

43. Za razliku od tužiteljice, koji svoje potraživanje u ovom postupku temelji na stjecanju bez osnove, potraživanje tuženika prema tužiteljici koje je istaknuo u prigovoru radi prijeboja može predstavljati jedino potraživanje na temelju ugovornih obveza.

44. Istaknuti prigovor radi prebijanja je procesni prigovor, do kojeg tek treba doći odlukom suda sukladno čl.338.st.3.ZPP-a. Povodom prigovora radi prebijanja sud je dužan, ako su za to ispunjene pretpostavke, u izreci presude utvrditi postojanje ili nepostojanje tražbine istaknute radi prebijanja. Da bi se izvršio prijeboj, prigovor mora biti određen i tuženik je dužan dokazati osnovu i visinu svog potraživanja. Jedna od osnovnih pretpostavki kod prigovor prijeboja, bilo materijalnopravnog bilo građanskopravnog, jest postojanje istovrsnih i dospjelih potraživanja između parničnih stranaka. U konkretnom slučaju tuženik u prijeboj stavlja potraživanje tužiteljice, odnosno iznos od 7.416,02 EUR, koji je tužiteljica pretplatila tuženiku na temelju ugovora o kreditu, i koji iznos pretplate je tuženik priznao tužiteljici prilikom konverzije u svrhu otplate budućih anuiteta. Prema tome, tuženik nije dokazao da ima potraživanje prema tužiteljici koje bi moglo biti predmet prijeboja, već u prijeboj stavlja tražbinu tužiteljice (!?). Dakle, tuženik nije dokazao da ima potraživanje koje bi

moglo biti predmet prijeboja s tražbinom tužiteljice, pa je odlučeno kao u izreci presude pod točkom II.

45. Tužiteljica je podneskom od 19.ožujka 2026. izjavila da djelomično povlači tužbu u dijelu kojim traži da se tuženik suzdrži od povećavanja kamatne stope po predmetnom ugovoru o kreditu, kojem povlačenju se tuženik nije usprotivio. Slijedom navedenoga, na temelju odredbe članka 193. st. 2.ZPP-a, sud je utvrdio da je tužba u tom dijelu povučena, te je odlučio kao u izreci ovog rješenja pod točkom I.

46. Dokaze koji nisu posebno obrazloženi, sud smatra irelevantnim za odlučivanje o osnovanosti tužbenog zahtjeva.

47. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1., 155., 156. st. 1. i 164. ZPP-a. Tuženiku koji je zastupan po punomoćniku trošak je odmjeren sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj: 138/2023, 107/25, nadalje: Tarifa), Zakonu o sudskim pristojbama (Narodne novine, broj: 118/2018. i 51/2023, nadalje: ZSP), Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi (Narodne novine, broj: 37/2023., 50/2026), priloženom popisu parničnog troška i vrijednosti predmeta spora u visini od 15.997,92 EUR.

48. Tuženiku je priznat trošak za sljedeće radnje: za sastav tužbe 250 bodova, za sastav obrazloženog podneska od 26.ožujka 2026. -250 bodova, za zastupanje na ročištima na kojima se raspravljalo o glavnoj stvari ili su se izvodili dokazi održanim 20.siječnja 2026. i 24.rujna 2026. po 250 bodova za svako ročište (250x2), i za zastupanje na ročištu od 1.srpnja 2026. koje je odgođeno prije početka raspravljanja u zatraženom iznosu od 50 bodova (iako je tuženik imao pravo na 62,50 bodova - 25% nagrade), odnosno ukupno zbrojeno 1 050 bodova, što pomnoženo s vrijednosti boda od 2,00 EUR daje iznos od 2.100,00 EUR, a uvećano za 25% PDV-a iznosi 2.625,00 EUR. Na dosuđeni trošak tuženiku je priznata i zatražena zatezna kamata temeljem odredbe čl.151.st.3.ZPP-a, i po stopi određenoj člankom 29.st.2.ZOO-a, pa je odlučeno kao u izreci rješenja pod točkom II.

Split, 2.studenoga 2026.

SUTKINJA:
Sanja Bikić

SANJA BIKIĆ

Elektronički potpisano: 02.11.2026T13:56:00 (UTC:2026-11-02T12:56:00Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 9b8e6b59-9748-4e67-a187-f8d06ad7b53d

Općinski sud u Splitu

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove odluke nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi putem ovog suda, a za nadležni županijski sud u 3 primjerka.
Stranci koja je pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje i stranci koja je uredno obaviještena o tom ročištu, a na isto nije pristupila, smatra se da je dostava presude obavljena onog dana kad je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje smatra se da je dostava presude obavljena danom zaprimanja pisanog otpravka iste.

DNA:
- tužiteljici putem punomoćnika,
- tuženiku putem punomoćnika,
- u spis.

Broj zapisa: **9-3088f-82a2a**

Kontrolni broj: **0a42f-0a0d4-cabdc**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.